Toreadorii, ca și judecătorii, urmează școli de specialitate unde deprind *tauromahia*. Acolo sunt dădăciți să ucidă „ca la carte“,fără remușcări, fără regrete. Formatorii lor caută să-i scopească de omenie și să le îngroașe instinctul de *killeri*. Mulți dintre dascăli n-au stat niciodată față în față cu un *taur* și nu i-au simțit respirația înfricoșată. Nu l-au privit în ochii speriați de moarte. Îi învață din manuale, dar viața înseamnă altceva, ea nu încape între coperțile tratatelor seci de care sunt ticsite bibliotecile. Măcar de i-ar duce în practică, să îngrijească, o săptămână numai, *animalele* sorocite să fie omorâte ritualic...

Procesul penal este, în cele din urmă, o ceremonie. Cu public, cu precise reguli, cu încărcătură emoțională, ca orice spectacol. Planificată în zile anume, nu oricând. Dar ceremonie este și corida. Taurul este scos din „celulă” și aruncat în arenă pentru a fi ucis. Ritualic, nu orișicum. Nu la fel se petrec lucrurile și cu inculpatul împins din temniță în sala de judecată? Orizontul de așteptare, starea de tensiune sunt pregătite cu migală, scenariul n-are fisuri.

Lumea simte mirosul de sânge și se dezlănțuie. Îl vrea mort pe *animalul* din ce în ce mai furios, aţâţat cu premeditare. Campaniile mediatice seamănă întru totul cu tropăitul spectatorilor strânși să admire arta toreadorului. În arena judiciară, judecătorul îl încolțește pe *taur* cu întrebări măiastre ori răuvoitoare, îl poartă dintr-un termen în altul, nu înainte ca picadorii și banderilierii să întărâte *sălbăticiunea*. Primii sunt polițiștii, iar ultimii, procurorii. În grumazul nădușit al *taurului* sunt înfipte harpoane cu fâșii tricolore de hârtie. Ordonanțe, rezoluții, rechizitoriul. I se pregătește sacrificarea. Mandatul de arestare e scris. Matadorul, înarmat cu sabia și muleta, îl ademenește într-un dans funebru. Legea și autoritatea sunt sabia și muleta judecătorului. La sfârșit, toreadorul se ridică în vârful picioarelor și-i aplică lovitura fatală. La rădăcina coarnelor. *Sentința* e gata! Tribunele aclamă, fluieră excitate, pe nisipul înroșit se aruncă monede. Arar, taurul însângerat iese biruitor. Lumea e în delir și vrea doar spectacol, nu dreptate! Barbarie? Nicidecum! Coridă... sau justiție.

Ca să-l parafrazez pe Octavian Paler, fiecare zi de proces (*coridă*, în text) e o zi de doliu pentru demnitatea umană. Până și robele actorilor care conduc cortegiul sunt negre. Se oficiază o înmormântare, nu o renaștere. Un eșuat pe promontoriul actului originar este plimbat în vaierul mulțimii pe ultimul drum al libertății. La capăt, îl așteaptă carcera. Dezumanizarea. Un moment de reculegere, vă rog, un semen de-al nostru n-a reușit să rămână om! Sau fiindcă este *prea om*, și de aceea slab, a ales recluziunea? Cine e în măsură să răspundă?

Chiar, n-ar fi cazul ca și „toreadorii” *coridei cu oameni* să fie învestmântați în „straie de lumină”? Asemenea celor adevărați, antrenați să ucidă regulamentar taurul din arenă. Așa, ei n-ar mai aduce cu niște ciocli tocmiți să privegheze eșecul libertății individuale.

ISBN: 978-630-352-034-6
9 786303 520346
www.raobooks.com

MARIAN NAZAT

SPOVEDANIA UNUI AVOCAT

SPOVEDANIA UNUI AVOCAT

MARIAN NAZAT

În *Viața ca o coridă*, Octavian Paler, de care îmi este nespus de dor, scrie că într-o arenă „are loc o *luptă*, nu un asasinat”. Aidoma ar trebui să se întâmple și în instanțele penale. Din nefericire, uneori istoria „transformă agonia în spectacol”, iar la sfârșit asistăm la asasinate judiciare. Ați uitat cumva de execuția Mareșalului Antonescu, a „grupului Maniu”, a partizanilor, a anticomuniștilor sau a soților Ceaușescu? Nu argumentele judiciare au decis atunci, ci dorința de răzbunare a bestiilor nimerite la putere. Justiția este, s-o recunoaștem cu durere, un șir de asasinate disimulate în sentințe judecătorești.